

Szerkesztési iroda:

főtér, Szabó-féle ház 1-ső emelet,
hova e lap szellemi részét illető közlemények
intézendők. Bérmentetlen levelek csak ismert ke-
zektől fogadtatnak el.

Kiadói hivatal:

főtér, **Bettelheim testv. könyvker.**
hova e lap anyagi részét illető közlemények,
(előfizetési pénz, kiadása körüli panaszok, hirdet-
mények) bérmentesen intézendők.

ALFÖLD.

POLITIKAI NAPILAP.

Előfizetési feltételek:

Vidékre postán vagy helyben házhoz hordva:

3 hónapra 3 frt. 75 kr.

Hirdetmények díja: 4 hasá-
bos petit-sor egyszeri hirdetésnél 6, és minden
következőknél 3 ujkr számított. Terjedelmes
hirdetések többszöri beiktatás mellett kedvezőbb
feltételek alatt vétetnek fel. Bélyegdíj külön 30
ujkr. Magánvita 3-hasábos petit-sor 15 ujkr.

Az „Alföld” magánsürgönye.

(Feladatott Bécsben, szept. 2-ikán d. u. 3 órákor, ér-
kezett este 7 óra 30 perc.)

Bécs. Szerdai alsóházi ülés. Claudi
sürgető javaslatot tesz 12 tagu bizottmány
alakítására, egy sajtótörvény kidolgozása
végett; Schmerling a kormány nevében tá-
mogatja. Ámbár a kormánynak sajtótör-
vényjavaslata már be van fejezve, egyhan-
gulag elfogadtatik.

Pest, szept. 30-án.

—á— A napisajtó fő kérdése az erdélyi
gyűlés egybehívása; hogy b. Kemény erdélyi
kancellárnak állása tarthatlanná lön, demon-
strálja Schmerling államminiszternek újabb
győzedelmét, s a lemondás tényéből mindenki
iparkodik kimagyarázni annak okait, azonban,
ha nem ismerjük is szó szerint azon okokat,
melyek b. Keményt kényszeríték a kancellá-
lári méltóság odahagyására, nagyon kevés
combinációval csaknem számtani pontosság-
gal kitalálhatjuk azokat; megmagyarazza már
maga az, midőn azt mondjuk: Schmerling ur
győzedelmeskedett, mert midőn egy vezér csa-
tát nyer, annak, a ki ismeri e vezér zászlóját,
nem szükség megmagyaráznunk azt is, hogy
mely ügy győzedelmeskedett. Nekünk elég
alkalmunk jutott Schmerling ur zászlójával
megismerkedni, leolvashattuk e zászló jelsza-
vát, s a magyar nemzeten kívül Európa min-
den tisztán látó diplomatája tudja azt, hogy
azon lobogón ez áll: „Centralisatio, alkotmány-
nak nevezett absolutismus”, s ezek folytán tud-
hatjuk azt is, miszerint, midőn b. Kemény di-
plomatiai csatát vesztett, s így méltóságát el-
hagyni kényszerült, ugyanakkor a centralisa-
tio, az alkotmánynak nevezett absolutismusé
lön a győzelem.

Most a már megtörtént tény fölött sopán-
kodni, vagy arra kritikát írni, nagyon meddő
időtöltésnek tartjuk, már csak azért is, mert
csak Schmerling ur befolyásának sikerül még
azt is megsemmisíteni, a mi legmagasabb he-
lyen már meg van erősítve; de legyen szabad
Schmerling ur kártyái közé pillantanunk, hadd
olvassuk ki, minő győzelmet remélhet.

Már egyszer kinyilatkoztattuk azon néze-
tünket, mely szerint az erdélyi országgyűlés-
nek hazafiúi kötelessége első összejövetele al-
kalmával, határozottan kijelenteni, hogy az
1848-ik évi július 11-én szentesített unió kö-
vetkeztében, egy erdélyi országgyűlés a jog
tisztta fogalma szerint lehetetlenség mindad-
dig, míg azon unio-törvényt Magyarország és
Erdély együttevő népképviselői a koroná-
zott király jóváhagyásával meg nem semmi-
sitik, s ennek következtében az 1861-iki erdélyi
országgyűlés magát illetéktelennek érzi,
bármilyen nemű: akár törvényhozási, akár köz-
igazgatási kérdés vitatására.

Belátták azt Bécsben, hogy ha az erdélyi
országgyűlés a törvények korlátai közt akar
maradni, csak is ezt felelheti, s akkor, ha az
egybehítt országgyűlés első összejövetele al-
kalmával ily válaszzsal felelne a megnyitó be-
szédre, Schmerling ur politikája végtelen ku-
darczot vallana, s azért gondoskodni kellett a
miniszteriumnak arról, hogy az ugynevezett
királyi előadások közé legalább egy oly tétel
is igattassék, a mely felől Erdély rendei er-
kölesileg kényszerítve legyenek tanácskozni.
Nem soká kellett ezen aggódni Schmerling
urnak, mert az, hogy „a román nemzet vétet-
tessék be Erdélyben negyedik nemzetnek”, ki-

válóan alkalmasnak mutatkozott e célra, s
már csak azért is megnyerte az államminisz-
ter ur tetszését, mert egyuttal anyagul szol-
gált arra, hogy Kuranda ur és társai ő excel-
lentiáját, mint a népszabadság apostolát mu-
tassák be a világnak, mert lehet-e egy állam-
férfiúról nagyobb dicséretet mondani, mint ha
azt mondhatják, hogy egy elnyomott nemze-
tet szabadított föl; a mi pedig a dolog politi-
kai oldalát illeti, Schmerling ur meg van győ-
ződve, hogy az erdélyi román nemzet képvi-
selői a propositiók ezen tételének tárgyalását
okvetlenül sürgetni fogják, már pedig ekkor
a nem-román képviselőknek az ildomosság is
kötelességükké teendi, a propositiók ezen pont-
jára válaszolni.

Ezt így gondolták el Bécsben, s mivel
Schmerling ur azt hiszi, hogy az így szabaddá
lett „elnyomott román nemzet” fölszabadulását
az osztrák politikának köszönheti; ennek foly-
tán a román nemzet nagy mértékben le lesz
kötelezve, s így valószínű, hogy még a reichs-
ráth felől is fognak tanácskozni, sőt még az
is megeshetik, hogy oda követeket küldenek.

Ilyen illúziókban ringatá magát Schmer-
ling ur, midőn b. Kemény ajánlatát megbuk-
tatá; azonban mi bizunk az erdélyi román kép-
viselők józan belátásában, s meg vagyunk
győződve, hogy az erdélyi románok felismer-
rendik a lépveszszót, be fogják látni azt, mi-
szerint a propositió ezen egész pontjának tár-
gyalása fölösleges, mert nincs szükség arra,
hogy a román nemzet negyedik nemzetnek
vétessék be, hiszen már az 1848-iki törvények
kimondák, miszerint a magyar korona minden
alattvalója egyenjogu, s a hol a népek
egyenjogúsága szentesített törvény védelme
alatt áll, ott nincs be nem vett nemzet, s ott
valamely nemzetnek bevett nemzeté előlép-
tetése fölött tanácskozni, a legjobb esetben is
csak idővesztegetés.

De azt mondanák némelyek, hogy a ro-
mán nemzetnek vallási s nemzetiségi követel-
lései vannak, és pedig olyanok, melyeket az
1848-iki törvények nem elégítenek ki, ezeket
utasítjuk a legközelebbi országgyűlés bizott-
mánya által készített munkálatra, a melyből
bizonyára mindenki meggyőződhetik, hogy a
magyar nemzet szándékaitól messze távol van
a testvér nemzetiségek elnyomására törekvés.

De tekintsük a dolog ellenkező oldalát, s
nézzük meg, hogy mit remélhet a román nem-
zet akkor, ha úgy cselekszik, a mint Schmer-
ling ur képzele? a román nemzet elutasítaná
magától az 1848-iki törvényekben kimondott
egyenjogúságot, elutasítaná magától a magyar
korona szabad alkotmányát, s mit kapna eze-
kért cserébe? a febr. 26-iki osztrák alkot-
mányt. Kérdjük már most: nyerne-e vagy
vesztene a cserén? Melyik biztosítja jobban
a népek szabadságát, az-e, midőn az alkot-
mányra megesküdött koronás király esküjével
van kötelezve népe szabad alkotmányát meg-
tartani s megtartatni; vagy az, midőn a nép
szabadsága pusztán az uralkodó kegyelmétől
függ? — És hol áll erősebb alapon az alatt-
valók jóléte, ott-e, hol a nép vérével s vagy-
nával felelősség nélküli államhivatalnokok ren-
delkeznek, vagy ott, hol az országgyűlés által
megszavazott katonaság és adó a felelős mi-
niszterium kezelésére bizatik?

E kérdésekre mi nem felelünk, döntsék
el azok, kik a jelenlegi osztrák politikát alkot-
mányosnak, s a febr. 26-iki pátenst szabad
alkotmánynak hiszik; a magyar alkotmányt
védeni fölösleges volna, egy ezredév története

védi azt, és nem hiszszük, hogy erdélyi román
hazánkfiai a jelenlegi adóexecutiókkal, s a kor-
mány önkényétől függő ujoneczosásokkal il-
lustrált osztrák alkotmányt eléje tennék a
szabad magyar alkotmánynak, a mely mig
egy részről az egyenjogúság elvét törvényileg
kimondá, más részről védi az alattvalók sza-
badságát, vérért és vagyonát egyiránt.

Lapszemle.

A „P. N.” Pestmegye tisztikarának lemondása
alkalmából egy cikket hoz, melyet im egész terjedel-
mében közlünk:

Ma már nincs Pestmegyének sem bizottmánya,
sem tisztviselői kara.

Félmillió lélek maradt közkezelési hivatalnokok
és ítélőbírák nélkül.

Megfoghatlan helyzet, melyre a történelemben
alig találunk példát.

S midőn ennyire mentek a dolgok, képzelhető,
mekkora elkeseredésnek kell köztünk uralkodni, s
mekkora ellentétben áll a mostani kormány minden
rendszabálya azzal, mit a nemzet közérzete törvé-
nyesnek tart.

Hetek alatt még kormánybiztost sem tudtak
Pest megye számára találni, s most rögtön betöltendő
az a sok hivatal azon sok ágazatában a kormány-
zatnak, közkezelésnek, rendőrségnek, és törvényke-
zésnek. Minden perc vagyont veszélyeztet, érdeke-
ket kockáztat, s a köz- és egyéni bátortól alapjait
rendítheti meg. Pestmegye tisztikara, midőn a hiva-
talban maradást hazája iránti kötelességével és a tör-
vények iránti tisztelettel többé összeegyeztethetőnek
nem tartotta, egyszersmind azon mely meggyőződéstől
volf áthatva, hogy, ha a kormány rendszabályainak
teljesítéséhez járulna, magát a megyei rendszert, or-
szágunk e százados és mindig feltékényen őrzött kin-
csét, értéktelenítené el, s tenné, ha nem is megvetés,
de a közöny, sőt népszerűtlenség tárgyává. Visszavo-
nulásával akarta tehát megvédeni azon ősi intézményt,
melyet hűn szolgálni kötelessége és büszkesége volt.

A csendes Erdélybe is bevettettek a szenvedé-
lyek, s a károlyfehérvári országgyűlés akár meg
fog tartatni, akár az akadályok miatt, még megalaku-
lása előtt szétmállani; mind a két esetben előrelátha-
tólag csak a zavarokat fogja nevelni, csak a törvé-
nyes és sikeres kibontakozás esélyeit apasztandja.

S midőn Szent István koronájának területén az
absolutismus már-már megülni készül a visszahelye-
zés innepét; midőn továbbá, a birodalmi tanács nincs
azon helyzetben, hogy a finanszió kérdéseit kezébe
vehesse, s Plener urnak az események már egy egész
évre adtak felhatalmazást, hogy bevételeket és kia-
dásokat az absolutismus nevében és érdekében ren-
dezhessen: vajjon ezen körülmények közt, nem jött-e
el az ideje annak, hogy a február 26-ka, azon
egyetlen kártya-lap, melyre az osztrák alkotmányos-
ság föl van téve, kijátszassék, s a reichsráthoktól
kezdve minden ember megtanulhassa, hogy tulajdon-
kép hányat ütött az óra? Az absolutismus néhány
hét óta annyira erősödött már, hogy megnevezheti ma-
gát és saját jelmezében léphet föl.

Nem így vezérezikkez ezen tárgyról a „magyar”
kormány pesti zugagentája a „Pesti Hírnök”. Ez
Pestmegyét kárhóztatja a kormány azon politikájáért,
mely lehetővé tette, hogy a legmélyebb béke idején
500 ezer ember tisztviselő nélkül maradt.

Nincs szándékunk ily roppant horderejű per-
cekben szigorú ítéletet mondani a ballépésekről, me-
lyek a kormány által elkövetettek, és e kietlen, és
vigasztalás nélküli válságot, minden szükség nélkül
s majdnem negédes könnyelműséggel idézték elő.
Annyi bizonyos, hogy Pestmegye eljárása nem ma-
rad befolyás nélkül többi törvényhatóságaink intéz-
kedéseire is. Ennélfogva azon határponton állunk,
melytől csak egy lépés van még a bevallott, és sza-
bályaival a katonai erőre támaszkodó absolutismusig.

S midőn Magyarország ekként lön kibékítve
és febr. 26-ának megnyerve, vajjon van-e remény
Horvátország iránt? Nem fogja e a kormány ott is az
országgyűlést eloszlatni? Vagy tán eszközölhető az,
hogy Zágráb a birodalmi tanácsban megjelenjék
képviselői által; s ha eszközölhető volna, hajlandó-e
Ausztria a „három egyesült királyságot” minden
tartálék-gondolat nélkül megalapítani, s a határör-
vidéket szétbontani? Mert, ha mindezekre nem haj-
landó, akkor maga ellen követett bünt el, midőn Ma-
gyarország törvényes követeléseinek paralysalásával

oly reményeket ébresztett, melyeket teljesíteni nem tud, vagy többé nem akar.

Erdélyi országgyűlés.

A „Kolozsvári Közlöny“ szept. 29-ki számában biztos hír szerint jelenti, hogy a meghívó k. k. leirat az országgyűlésre, a k. főkörmányszékhez megérkezett. Az okmány — így szól az említett cikk — latin nyelven van szerkesztve, szept. 19-ről kelt, s tartalmának lényege a következő volna:

Ó Felsége az ezen nagy fejedelemség törvényeiben a minden vallásra, nemzetiségre és osztályra vonatkozólag kimondott jogegyenlőség elvének fogva szükségessé vált nagy fontosságú módosítások feletti tanácskozás végett, folyó 1861. évi nov. 4-kére Károly fehérvári országgyűlést határozott kitűzteni.

A kir. főkörmányszéknek kegyelmesen parancsolja, hogy a majd kinevezendő teljhatalmu kir. biztossal egyetértve, mind azon karokat és rendeket, kiknek ezen országgyűlésben részt kell venniök, a kijelölt időre és helyre szokott módon hívja meg, s egyzersmind hirdesse ki, hogy azon országgyűlés tanácskozási momentumát a következők lesznek:

1. A román nemzet becikkelyezése a többi bevett nemzetek közé.

2. Kijelölés a kir. kormányzéknel és törv. kir. tábanál mindazon hivatalokra, melyekre a kijelölés törvény által a Karok és Rendeknek van fenntartva, s a melyek jelenleg csak ideiglenesen vannak betöltve.

3. Huszonhat követ választása a birodalom különböző tartományai közjavanak előmozdítását célzó, az egész császári kir. birodalmat illető tárgyak feletti tanácskozás végett, a birodalom fővárosában jelenleg együttülő birodalmi tanácsba.

Továbbá, hogy ezen nagy fejedelemség lakosainak azon része is, mely az eddigi törvények által ki volt zárva az országgyűlési követek választásából, már a jelen országgyűlésre is illő befolyást nyerjen, parancsolja Ó Felsége, hogy mindazok, kik bármi névvel nevezendő egyenes adók czíme alatt nyolcz oszt. ért. frtot fizetnek, az országgyűlési követek választásakor szavazásra bocsáttassanak; rendelve egyzersmind, hogy a magyar vármegyék követválasztási joga aképp terjesztessék ki, hogy azon vármegyék, melyek lakosainak száma a 60,000-et meghaladja, minden 30,000 lélek szám után még egy követet válasszanak.

Végül a követek napi díjainak a jelen körülményekhez méltányos alkalmazása tekintetéből, minden követnek különbség nélkül napdíjilletménye egy hónapra 100 ausztr. ért. forintban állapittatik meg.

Levelezések.

Szegszárd, szept. 26. Ma bizottmányi közgyűlésünk volt; főispán Ómlga a további bonyodalmak elkerülése tekintetéből, a tanácskozmányt szokott higgadtágra hivta fel. A helytartó tanácsnak azon ismert leírása, hogy a megye szükségleteit mielőbb terjesztjük fel, és személyes felelősség alatt tisztviselőink óvakodjanak az adóbeszedéstől, elmondottuk, hogy mi a törvényes ténen vagyunk, és ilyen helyzetben azon leiratot törvényesnek el nem fogadjuk, törvényeink felelős minisztériumot igen, de helytartóságot nem ismernek; elmondottuk, hogy a megye egyedül a privilegiált osztály hozzájárultával mindig jogosítva volt saját szükségleteit meghatározni, és ennek költségeit kivetni; a bizottmány most a megyét minden osztálykülönbség nélkül képviselvén, arra magát még inkább feljogosítottának hiszi. Elmondottuk, hogy tisztviselőink csupán a bizottmánynak lévén felelősek, a bizottmány minden felelősséget magára vállal, a törvényes térről magát eltérített nem hagyja, egyedül erőhatalomnak leendő kénytelen engedni, mely ha bekövetkeznék, a bizottmány ne taláni felosztásával tisztviselőinknek működéséi is megszűnnek. A megye saját fenntartására eddig is önként ajánkozott, jövőre is azt önkéntes adakozásokkal fenntartani akarja, a mitől a megyét semmiféle hatalom, alkotmányos nézetből, le nem tithatja. A megye erőhatalmat használni nem fog, a házi kiadásokhoz járulást minden megyei adózó hazafias kötelességétől elvárja, és ez okból: mintha a megye az adózat törvénytelen kiadásokkal zaklatná, ily módu, sértő, a helytartósági intézményben előforduló kitételeket a bizottmány visszautasítja; a főbírák mellé bizottmányi tagok nevezettek, kiknek kötelességük, a közsekeket bejárni, és a restelkedőket hazafias teendőjükre figyelmeztetni. Midőn mindezen elősoroltak határozatba mentek, központi főbíránk indítványozá, hogy ezen megyei önadóztatástól vonakodók nevei a bizottmányi ülés elé mutattassanak be, az indítvány mellőztetett, ennek életbeléptetése tul tenne a Bach-rendszer alatt volt önkényes nemzeti kölesön, melyben minden meg volt, csak a szabad akarat hiányzott.

A honvédségélyző egyesületek felosztását elrendelő halytársósági leirat szinte nagy indignációra talált, ezen egyesületek malasztos szelleme az elősorolt gyanúsításokra okot nem adhatván, a szigorlattal fellépő intézmény az előbbinivel hasonló sorsban részesült, mindkettő félretétetett.

Egyéb nevezetes tárgy elő nem fordulván, a gyűlés eloszlátása előtt bemutató első alispán ur annak idejébeni pártolásra a tolnai lelkeseknek tervét, mely szerint a tolnai Duna megszüntetével, Tolna a bo-

gyiszlói Dunával, löereji vasutal kötötnek össze, e terv szerint a részvények kielégítése után, a haszon a Szegszárdon felállítandó gymnasiumra fordittatnék, melyre számos tagu választmány lett kinevezve. Szegszárd, a mint a Reichsrathba nem megy, oly ellenszenvvel fordul el, a szerencsétlen, hiszszük, a vállalat kezdetekor már haldokló tervtől. A bogyzslói átmetszés által a tolnai Duna egészen eliszaposodik, minél fogva a megyének érdekében áll, új kikötőről gondoskodni, mert a tolnai állomás elvesztével, Pakstól kezdve Bátáig, a megye közvetlen állomás áll a Dunával összekötve nincs. — Ha a tolnai állomás megszűnik, találunk egy olyat, melyet az egész vidék közelebb ér. Tekintsünk be a szállítmányok lajstomába, tapasztalni fogjuk, hogy a mi Tolnán kirkatik, annak 100-ból alig 8-ad része marad Tolnán, mind Szegszárdra és vidékére beljebbeztenek. Tekintsünk tovább a természetök küldeményi rovatába, Szegszárd és vidéke 100,000 akón felül szállít el bort a Dunán, a buza-szállítmányok e megye belsejéből kerülnek Tolnára, ezen nagy mennyiséghez Tolna természetmánya figyelmet sem érdemel. A megyének érdekei tehát nem Tolna felé hajlanak, mert képesek közelebb, s kevesebb költséggel járó utat találni. — A szállítmányok Tolna felé a szegszárdi vámot el nem kerülhetik, minek keressük mi e költséget, és miért haladjunk át a vámon, ha a nélkül is közelebb érjük a Dunát? Tolna ipartalan lakossága a pártolást nem érdemli meg, eléggé nyomorították vonósainkat utcaikon bűzhödő feneketlen sárral, saját érdekükből a városban sem voltak emberek, az utat megcsinálni. Késő ősszel az ottani gőzösből kilépett utas, a sok gödrök és rozsz utak miatt életveszélynek volt kitéve. A tolnaiak kedveért tehát, a Szegszárdhoz közelebb eső Dunát el nem kerüljük, megkíméljük a vámot, és egy, majd csak nem kis mértődnél tovább terjedő rázós utat. Nem akarunk a sáros várososn, életveszéllyel keresztül hatolni, azon kis vasutacska terhes haladásunkat nem kárpótolja, hanem kiadásainkat inkább növeszti.

Ott van Szegszárdnál a csatorna, mely a Siót, Kapost, Sárt, és talán idővel a Balatont is a Dunával összefoglalja, innét 800 ölet levezünk, ott találjuk a gőzöst, melyet a tolnaiak most a kereskedés szegye-nére, saját határukból kirezzentettek. És ha Szegszárd-tól vasutat akarunk csinálni, a megyének mindenkor előnyösebb lesz itt, mint Tolnán.

Szüretünk szept. 30-ikán kezdődik, a szőlőfirtöket a jó idő érleli, jó, egészséges, és a kereskedésre alkalmas bort várunk. Jövő levelemben megyei életünk ismertetését folytatni fogom, ha a bizottmány szét nem üzetik.

r. l.

TÁRCZA.

Válasz

Sulucz Sándor gyulafehérvári érsek ő excellentiájának, a „Korunkban“ megjelent levelére.

Sulucz Sándor, gyulafehérvári érsek, a „Korunkban“ felel egy előpataki cikkre, megmutatandó per longum et latum, miért nem járt ő azon templomba, hova vallásánál fogva járnia kell vala, s miért ment inkább a g. n. egyesült templomba. Miért ünnepelte meg aug. 18-át, melyen mint a császár születése napján, a kath. templomban csak kis mise tartatott, a g. n. egyesültben pedig „a lithurgia minden solennitása mellett; szép imádságok mondattak, a románok jelenlétében.“ — „No de az, — folytatja ő excellentiája — mi aug. 18-án elmulasztatott, azután, id est aug. 20-án Szent István magyar király napján a kath. templomban is elég bőven pótoltatott.“ (Mily triviális, mily sértő equivoque!) Ezután leírja ő excellentiája, de csak hallomásból, minthogy: „p a k o l n i a és hazafelé indulnia kellett, — mondja ő — Szent István napján!“ — (képzeli, hogy nem fogadott kocsin, mert ilyen nagy ünnepeken becsületes paraszt ember nem fogja be a lovait.) Hallomásból tehát azt írja, hogy „Szent István napján a kis kath. kápolna nem csak falain belül, de kívül is alig fogadhatta az ünneplő sereg nagy számát.“ (Megjegyezzük, hogy a kápolnán kívül közvetlen: Háromszék, Bárczaság, s egész a Czenkig érő térség van.) „És hogy daczára annak, — folytatja érsek ő exja — hogy az osztrák császár, vagy is inkább az erdélyi fejedelem, Erdélyországnak unióját Magyarországgal elismerni nem akarja, ünnepelesen vala a kápolna az unio emblemáival fölékesítve!“ Mennyi denunti-ans blateratio! mily impius emlékezés a szent királyra, ki a kereszténységet behozta, s a gazdag papi méltóságokat alapította! mennyi kisebbitése a nemzet vallásos érzelmének; mily üstökénél fogva van itt a vallás és politika egybehurczolva, s mennyire öklödik a szenvedély, melyről Habakuk prof. 1, 2, 3-ik versében így panaszol: „Versengés támad és viszály emelkedik; azért erőtlén a törvény, és nem jut győzelemre az igazság!“ —

Közbeszurt jegyzeteinkhez még hozzá tesszük, hogy ő excellentiája ezen touristai irmodorban kiadott nyilatkozata, még csak nem is eszélyes, s a szent-

írás azon tételét hogy „estote prudentes sicut serpentes“ kegyetlenül hátba rugja. Mily kicsinykedés egy főállozárnak, templomba nem járása okául azt hozni fel, hogy áldozati szertartások, vagyis mise nem volt. Misézzen maga, s van mise; ha pedig becses egészségi állapota ezt nem engedi, ugy a misé-rejártát sem, ha a megrótt vidéki papság mindegyike karácsonyi három misét mond vala is naponként. Aztán azért, hogy valaki fiatal pap, azért mehet ám curára fürdőbe; aztán nem is állithat ám be előleges engedmény vagy megbízás nélkül a kath. pap a templomba misézni, ha nem „ad suam pertinet juris dictionem.“ Minisztrálni? no azt már tud minden gyermek, harangozó, templom-gondviselő, vagy valami nagyon templomos takácsmester, ilyen pedig Előpatakán is akadt volna, ha kellett volna, de nem kellett. Hanem, mint vigyázatlanul cikkez végén kimondja, kellett a rithmus, kellett az anyanyelv, „per omnia, et in omnibus.“

És az anyai nyelv szerelmét ki nem becsülné, a ki önmagát szereti, és természetesen tartjuk azon vonzalmat is, hogy fajrokonai között örömeztessék ajtatokodott, mint a magyar templomban, ha az erre felhozott igazolásban, a magyaroknak szent királyuk iránti magasztos lelkesültségét gunynyal és a két ünnepegybeállításánál a denunciatio mérges mázával le nem önti, valóban kereszténytelen taktikával. Átaljában az egész templomozásra nézve megnyugsunk Salamon szavaiban: „vajjon lakik-e az Isten a földön? Ime! ha az egek, és az egek egei be nem foghatnak tégedet, mennyival kövesbé ez a ház, melyet építettem!“ Kir. 1, 8, 27. és azt árulkodási jó alkalomra felhasználni, egy nemzet 600 éves ünnepe kisebbitésével, nem tartjuk jó tapintatnak. Annál kevésbé az Unió-ról tett emlékeztetést, melyet az érsek szavai szerint az osztrák császár, és erdélyi fejedelem elismerni nem akar, mert ez uniót a magyar király már megszentestitette, s a koronázandó magyar király kétségtelenül újra megerősítendő; vagy hol hallotta ő exja ennek ellenkezőjét?

A bécsi kormány egyébiránt ily jelzések nélkül is nagyon jól tudja, mi történik az országban, és a nemzetnek minden, a mi előtte szent, mint hazája, nemzetisége, és jogai, s feledhetlen királyai iránti lángoló szerelmében, józanul nem láthat egyebet, mint zálogát azon hűségnek, melylyel az ezeket teljes épségben visszaállító király trónját körül páncélozza utolsó emberig. Széles világ ismeri és becsüli a

magyar nemzetnek ez érzelmét, és maga a csökönyös bécsi politika is a magyarokban találja a birodalom achillesi sarkát, s egy pár phanatikus hirlapon kívül, a magyar nemzetet szakadási váddal rágalmazni senki nem merete.

A magyar nemzet politikája őszinte és törvényes, s ennél fogva bátor, és igazságos, minden utó- és mellékre pislogatás nélkül. Hogy ilyen e az aug. 18-át oly szép mádságokkal ünneplő néptestvéreinké kivétel nélkül, elmondani nem mernők, mert eltekintve a tömeg jó érzelmétől, s a félre nem vezetett nép józanságától, vannak ám kiknek őszintesége rüt compromissió alá esik. Vizsgáljuk csak.

Az aradi legutóbbi megyei közgyűlésen román testvéreinknek minden megbízás nélkül oly szószólói akadtak, kiknek követeléseit, a józan, törvényes, és igazságos okok, kellő határaikba visszazsoríták; és mégis, mint halljuk, egy pár összesugó román atyánkfia megint a román nemzet érdekében Bécsben járt, hol a megye alkotmányos működésének bizonyosan nem a legszebb koszoruját kötötte be. De hisz ez hagyján, panaszkodni mindenkinek szabad, hanem mit mond excellentiád épen e gyűlésre vonatkozó, Aradról Bukarestbe küldött sürgönyre, mely, ha bár valólan is, de a kitekintgetés eszálhatlan jeleül szolgál oda, hol a Daco-romania magkövét fujják. Tegnapi lapunkban Bukaresti levelezőnk így ír: „A napokban ide egy sürgöny jött Aradról, melyben tudtul adják a Romanult fenntartó társulatnak, hogy Arad megyében is diadalra (?) jutott a román nyelv s ezért a magyarok igen ingerültek. Erre a Ramanul egy valóságos cikkekkel felel.“

Tehát a mi aradi román testvéreink egy szuszszal beszólnak Bécsbe is Bukarestbe is, s Bukarestből az igazgatás zászlóját azonnal lobogtatják. Míe maneuvért értjük, értik-e Bécsben is?! Tudjuk azonban, hogy a fanatizmus a legszerencsétlenebb politikai ruganyzó.

Ennyiben kötelességünk volt excellentiának a szent István ünnep alkalmából megrótt nemzeti érzelm érdekében válaszolni.

Hogy excellenciád épen a sz. Istv. napján mise alatt kelle pakolni, azt is elhiszszük, hiszen tudjuk, hogy a szállás-szükség oly nagy volt Előpatakon, hogy eselédet, ki az efféle pakolást elvégzi, aligha tartani lehetett. Hogy pedig excellentiád a bálban nem volt, arról nem is kellett volna talán magát hirlapilag excusálni.

K ü l f ö l d .

Angolország. Most, midőn a parlament pihen, a gazdasági egyletek gyűlései vannak napirenden, melyek azonban nem képesek, vagy tán nem is töreksenek körükből a politikát száműzni. Így a 25-én Hertferdschireben tartott gazd. egyesület gyűlésén Bulwer Lytton Ede sir, a tory-párt ezen kitűnő tagja, fényes beszédében, az olasz kérdést és Anglia külpolitikáját illetőleg ezeket mondá: Midőn utószor találkoztunk, mi volt akkor Olaszország? apró államok tarka vegyülete, melyben a rend barátai Ausztriának bábalakjai voltak, és a szabadság emberei mint vad összeesküvők tűntek fel, kik a zsarnokok ellen nem tudtak más fegyvert használni, mint a nyomor orgyilkos törét. De mi most Olaszhon? Nagy nemzet, alkotmányos királyság. A zsarnok elpusztult, és az orgyilkos — hihetőleg — le van fegyverezve. Mint a mesebeli rózsakirálynő, ki halálhoz hasonló álomban szunnyadt, míg meg nem szólalt a szabadtűz kürtje, úgy ébredt fel Olaszország százados álmából, és felvirágozott újra, de a szenvedélyek és az ifjúság küzdelmeinek kitéve. Óvja és áldja meg az ég Olaszországot! Angolhonnak érdekében fekszik, hogy Olaszhon az alkotmányos nemzetek körébe lépjen. Külföldön félreismerik Anglia külpolitikáját, Angolhon szabad nemzet, és az államférfiaknak tanácsul kell venniök a nép véleményét. Egy szabad állam népvéleménye pedig a szabadsággal tart. Anglia kereskedelmi és iparos ország; azért érdekében van, hogy mindenütt jó kormányok létesítsenek a gyarapuló jólét elemeivel, mert csak jó kormány alatt biztos a kereskedés kölcsönössége, — és azon mértékben, miként az idegennek jól megy dolga, úgy valószínű is, hogy piacát a mi angol áruink számára bővítend. Zsarnokságok, melyekben minden haladás gátoltatik, nem fekszenek Anglia érdekében, annál kevésbé forradalmak, hol minden vagyont veszélyezve van. Azonban érdekel bennünket minden népek felvirágzása és tenyészése, mely az alkotmányos szabadság azon mérsékelt alakját ölti fel, mely miként saját tapasztalatunk tanúsítja, az emberi tevékenység kifejlődésére nézve legjobb kormányformául bizonyult be; és ha az ily jó érzelmek irányában önzést kell keresnünk, úgy ez abban áll, mikép minden, magát ez uton felküzdő nép, a szabadság, rokonszenve által természetileg szövetségesünk, és a kereskedelmi felvirágzás által, mi a politikai szabadság szokásszerű követelménye, vásárlónk lesz. Ha a külföldiek kissé gondolkoznak méltóztatnának, e néhány szóban találnák az angol külpolitikának kulcsát.

Franciaország. Ricasoli biztosítékai Thouvenel-nél nem találták kedvező fogadtatásra. A francia miniszter a papságnak, az oktatás, egyházi rend s a többire vonatkozó engedményeket igen tágnak tekinti, és aggódik, hogy, ha Olaszországban ily példa adatik, a francia clerus nem fogja magát többé kormányozni engedni. A dolog felett legközelebb Olaszországban Thouvenel előlétele és Vimercati hozzájárultával, az összes francia diplomaták fognak tanácskozni, az utósó elhatározó ebbeli értekezlet maga a császár előtt fog tartatni.

Szept. 25-én a császár és császárné Bayonneban az ökörvíradalt szemléltette meg. 27-én a császár az ország uradalmait és a régi francia-római sánczokat látogatta meg Daxnál. Október 1-én hagyta el a császár pár Biarritzot, onnan egyenesen St. Cloudba menendő.

Szept. 26-án éjjeli 11 órakor nem messze a párisi indóházról szerencsétlenség történt; 5 utazó meghalt, 3 megsebesült, és négy könnyű sérülést kapott.

A francia félhivatalos sajtó kalandos híreket közöl az osztrák és magyar ügyre nézve. Először is nem tudjuk, ki gyárthatta azon bécsi sürgönyt a párisi lapok számára, mely szerint Deák-nak nemsokára találkozása leendő Kossuthal, Klapkával és Türrrel. Meglepő volna a hír, ha általán képes volna meglepni akármely Bécsből kerülő nem-ártatlan tévedés. A „Patrie“ átveszi a „Kölnische Ztg“- azon hírét is, mely szerint az osztrák miniszterium a német kérdéssel, s különösen a Poroszország és Ausztria közti viszonyonnyal sokat foglalkozik. A két német hatalmasság közti kiegyezésnek gátja nemcsak a német szövetségi katonaság szervezésének kérdése. Ausztria főcélja Poroszországot azon kötelezésre bírni, hogy háboru esetében Poroszország biztosítsa neki tartományait, még azokat is, melyek nem tartoznak a német szövetséghez. Beszéli, hogy Buol-Schauenstein, egykori külügyminiszter, e tárgyban Berlinbe küldetett alkudozni.

Olaszország. Nápolyból 18-áról írják: Gori tábornok jelenti, hogy ma Miticeai bandáját Calabriában Geracenál megtámadta és megfutamtotta. Podgyász és foglyokon kívül, számos nyomtatott, Jose Burgos aláírásu kiltványokat hagyott hátra. 22-kén éjjel francia katonák Verolinál egy csoport rablót leptek meg, kik Chiavonénak fegyvert és pénzt vittek. Vezérok Carssai elfogottak, meg van sebesülve. A fegyverek, lőszer és pénz, valamint egy B. F. (Bourbon Ferencz) aláírásu levél zsákmánnyá lőn.

Goyon tábornok kényelmetlennek találja, hogy az olasz csapatok, a bandáknak a pápai birodalomból betöréseit, és azok visszavonulásait meggátolándók, a római területet köröskörül elzárták, és hogy

a partkörnyéken még hadi hajók is czirkálnak a Civita-Vechiából hadküldemények megakadályozása végett. A francia tábornok tehát ezen neme iránt az ostromzárnak a turini kormánytól panaszt emelt, s midőn ez nem segített, a császári kabinethez fordult Párisba.

Turinban ismét beszélik, hogy Viktor Emanuel király újévre Nápolyba menend, és általános amnestiát visz magával.

Ascoli tartományban egy bersaglieri, születésére nézve romagnai, 200 földjét bandává gyűjtötte. Megrohantak egy falut, melyet csak 20 bersaglieri és 6 mozgó nemzetőr tartott megcsálva. A bandafőnök a hat nemzetőrt agyon lövette, a husz bersagliert pedig tovább kísértette, mert mint mondá, nem akar oly embereket megöletni, kiknek egyruháját viselte. Bologna, Ravenna, Forli és Imolában nyugtalanságok történtek. A kormányzó némi habozás után erőiesen közbe lépett, és a munkások valamint a nemzetőrök készségesen teljesíték kötelességüket, csak a lujói nemzetőrség vonakodott ezt cselekedni. A nyugtalanságok oka a vasut. Azelőtt t. i. mlg a legátioknak nem voltak utai és vaspályái, a bor onnan csak nehezen vitethetett ki, s azért nagyon olcsó volt. Mióta a vasut arra szolgál, a bornak külföldi vevőket szerezni, azok ára hág, mit is a reactio a csöcselék feluszítására felhasznál.

Törökország. A montenegrói ügyek állásáról így értesül a „P. L.“: a legutóbbi időben — mint tudva van — Mostárban egy európai bizottmány tanácskozott, a porta és Montenegro közötti határvisszafoglalásán. Tisot ur e bizottmányban mint Franciaország consula működött; utasításai oda szoltak, miszerint a porta iránt lehetőleg barátságosnak mutakozzék. Annál nagyobb volt — természetesen — az ügynök meglepetése, midőn néhány nap előtt táviratilag, általa soha nem kért kéthavi szabadságot kapott. Franciaország ugyan is kinyilatkoztatja, hogy ügynöke kapott utasításait roszul értelmezte; a francia kabinet roszalja Omer pasa eljárását, és általánosságban osztja Oroszország nézeteit. — A montenegróiak tömeges sorozást rendelték a török ellen. A szerbek és boszniaiak azzal egyetértőleg nyilatkoztak. A montenegrói kormány újra nyomatékosan szabad kikötőket követel az adriai tengeren, és kijelenti, hogy ha mostantól nov. 30 áig e föltétel nem teljesítettik, azonnal fegyverhez nyuland.

Az „Agr. Ztg“-nak egy a montenegrói határról szóló közleményéből olvassuk, hogy, midőn Omer pasa Montenegro ellen támadólag fellépett, a fejedelm az összes senatorok és nevezetességek gyűlekezetét hívta egybe Cetinjébe. Itt két határozat hozott: 1-ör Napoleon császárhoz két követet küldeni, azon esedező kérelemmel, hogy a Hercegovina- és Montenegroban szorongatott keresztényeknek pártját fogja; 2-ör mindent elkövetni, hogy Omer pasa Montenegroba be ne nyomuljon, és e végből az ország beljébe vezető utzorosokat minden lehető eszközökkel a legvégsőig védelmezni, és ez által annyi időt nyerni, hogy a magyar legiónak a francia consul Haquard által kilátásba helyezett váratlan és mellékes támadása Türr alatt, a török hadsereg háta mögött működhesse. — E közleményből, ezt jegyzi meg a „P. L.“ kétfélel vehetni ki; először, hogy Montenegro nem hisz már a török sereg ellenében saját erejére tartósan támaszkodhatni, és másodsor, hogy Olaszországban Albaniába és Hercegovinába szabadcsapat berontása készítették elő.

Oroszország. Varsóban szept. 22-én egy ájtatos bucsumenet érkezett vissza a kopasz hegyről Kielce mellett, és ünnepélyes bevonulást tartott a városba. Minden egyes zarándok és a többi egyének is zöld ágat vittek, és hangos karral énekelték a két (tudvalevő tiltott) nemzeti dalt. A rendőrség nem csak nem gátolta őket, hanem még arról is gondoskodott, hogy a menet útjában akadályra ne találjon.

Amerika. New-York, szept. 19. Price tábornok Lewingtonnál, Missouriiban megveretett. A conföderáltak vesztesége 4000, a szövetségi csapatoké 800 ember. Azon még be nem bizonyult hír kering, hogy a nagyhatalmasságok, Lincoln azon javaslatát, miszerint a párisi értekezlet alapelvei a kalózlevelek elvételét illetőleg, elfogadtassanak, elvetették.

Utósó posta.

— A „P. Lloyd“-nak sürgönyözik, hogy a magyar országgyűlés intézkedéseig az 1852-ki sajtótörvény lesz irányadó Magyarországra nézve is, a magyar büntető törvények tekintetbe vétele mellett.

— A lengyelek interpellálják az igazságügyminisztert, hogy miért tartatnak titokban a „Glos“- szerkesztője elleni törvényszéki tárgyalások. — A rendőriminiszter a morva propagandisták feletti örköds iránt tett legújabb kérdezősködsre ezt válaszolta: a kormánynak kötelessége ily felizgatott időkben minden izgatásoknak elejét venni.

— Páris, szept. 29. A „Patrie“- szerint China vonakodik a porosz követnek megengedni a Pekingben székelhetést. A porosz alattvalók Franciaország oltalma alá helyeztetnek.

Bologna, szept. 29. Tegnap több összecsoportozások oszlattattak szét. Intézkedések tétettek, a f. hó 30-ra várt demonstratiók meggátolása végett. (S.)

Vegyes tudósítások.

* Bővül a Reichsrath, Haulik bibornok érsek Zágrábba érkezvén, a tisztelendő kanonokokat arról értesíté, hogy Horvátország olyan leiratot fog nyerni, melynél fogva örömeiben a Reichsrathba követeket küld, ezért akar bővülni a Reichsrath.

* Miért nem kaptunk ma Volksstimmet? Megfelel erre a Presse Gréczenben — ugymond október 1-sőről a „Presse“ — tegnap a cs. k. országos törvényszék rendeletére a Volksstimme szerkesztőségében, és nyomdájában kutatás történt. Kéziratok, levelek, valamint minden hírlapi készlet elkoboztatott; s a felelős szerkesztő befogatott. Ugyanekkor Mahler urnál is politikai házkutatás történt.

* Biztos kutfőből értesülünk, hogy a gőzfürdő újra helyre állitott, s a közönség használatára készen áll.

* A marhadőgről újabb értesültünk, hogy csakugyan szűnik, s Arad határának legvégső szélére van szorítva, hol a beteg marhákra szigorú felügyelet van.

* Gueronnière egyenesen a magyar kérdés tanulmányozására utazik Magyarországra, azt mondja az „Oest Zeit.“ Hátha ezt a kérdést teszik majd fel, arra ki felel meg, mondja meg az „Oest. Zeitg.“

* Bernát Gáspár figyelmezteti a vidéki szingazgatókat, hogy Ki a v i v a t népszimű, egyenesen nála, mint szerzőnél rendelhető meg, Pesten, Fehérhajó utca 5-ik szám.

* Nem elég, hogy nem tudjuk, hányadán vagyunk az országban, itt a városban még azt sem tudjuk, hányat ütött az óra. Egy idő óta a toronyóra mást mutatott és mást ütött, az az nem azt fejezte ki, a mit érez. Most meg már csak néha mozdul, mintha csak octroyrozva volna. Inkább ütne, és ne mutatna semmit, akkor tudnók, hogy hányadán vagyunk, mintsem hogy roszul is mutat, és roszul is üt. Kérjük a közönség nevében, (pedig már hányszor kértük) miután a mult időt helyrehozni nem lehet, legalább a jövőre nézve tegyenek valamit a Werkführerek, hogy tudjuk magunkat mihez tartani.

* A „király“ kávéház be van zárva, hü közönsége azonban oda sereglik kisebb mennyiségben, legalább egy pár perczre ácsorogni, vagy legalább a fakanapékat betölni, azután átlépeget a „kereszt“-be és „vas“-ba, hol a sok idegen arez a törzshelyeken a régieknek nagyon feltűnik, mintha sohase látták volna egymást. A „király“ kávéház egy hónap mulva nyílik csak meg újra, hol, mint halljuk, az alkuszoknak külön börfiókjaik lesznek. Az itteni üzlet eddig is beílt egy kis börfének.

* Bihar megyébe, mint a „P. N.“ írja, nem küldetik cs. k. biztos, hanem a főispán, gróf Haller Sándor van megbizva, a megyei bizottság ülésének felfüggesztésével. De hitelt érdemlő forrás után azt is hozzá teszi a Napló, hogy a főispán ur e megbizást nem fogadta el. A bihar megyei tisztviselőkar pedig, a bizottság feloszlatása esetében le fog mondani.

* Türr tábornok fiatal nevével a mult hó végén Genovába rándult, Kossuth és gr. Károlyné üdvözlétére.

* Pestváros tanácsának a helytartóságtól megahagyatott, hogy a pesti „honvédségélyző egyletet“ oszlassa fel!

* A rudolstadt herczeg egy königsbergi orvos leányát vette el nőül. A kik szerencsések e rendkívül szeretetreméltó és mivel urnót ismerni, azoknak a „Köln. Zeit.“ szerint a herczeg választása felett örülnök kell.

* A kolozsvári lófuttatáson szept. 28-án a vadászversenyen 600 frtot nyert C a t ó gr. Teleky Domonkos lova. Az első császári díjt 500 aranyat nyerte Miss Lessy gr. Eszterházi Mihály lova, s az erdélyi díjt 1000 frt gr. Bethlen Sándor „Gyuri“ nevű lova.

Ipar, gazdaság s kereskedelem.

Szegedről a buza árának leesését jelentik, s az idegen, s nevezetesen francia kereskedők eltávozásának lehet azt tulajdonítani, kik Odessába mentek vásárolni, hol a legjobb minőségű gabonát a mienkhez képest nagyon jutányos áron veszik. A legutolsó heti vásáron ez ár apadás nagyon érezhető volt. Buza 4 frt 60—70 kn. Kétszeres 3 frt 25—30 kr. Rozs 3 frt 30—35 kr. Zab 1 frt 80 kr. Kukorica tavalyi 3 frt 30—45 kr. új termés 2 frt 80 kr.

Pest, oct. 1. A mai hetivásáron következők voltak a folyó gabonák: Tiszta buza legjobb 3 frt 46 kr. közép 5 ft. 04 kr. csekélyebb 4 ft. 90 kr. Rozs legjobb 3 ft. 78 kr. közép 2 ft. 50 kr. csekélyebb 0 ft. — kr. Arpa legjobb 2 ft. 80 kr. közép 2 ft. 52 kr. csekélyebb 2 ft. — kr. Zab legjobb 1 ft. 82 kr. közép 1 ft. — kr. csekélyebb 1 ft. — kr. Kukorica legjobb 3 ft. 92 kr. közép 3 ft. 80 kr. csekélyebb 3 ft. 64 kr.

Távirati tudósítás

a bécsi börzéről október 2-án.

5% Metaliques . . .	67.—	Ezüst	135.—
Nemzeti kölcsön . . .	80.40	Váltó Londonra . . .	136.25
Bankrézvény	756.—	Arany	6.54
Hitelintézet	183.60		

Felelős szerkesztő: Márton Ferencz.

BÉCSI BÖRZE SEPT. 30.			KÖZLEKEDEÉS.			GABONAÁRAK		
Államadósság.			Sorsjegyek.			Vasuti menetrend.		
5% osztrák érték	61 30	61 50	Hitelintézeti	100 frt	120 25	I. Aradról Pest és Bécs felé.		
5% Metalliques	67 —	67 20	Gőzhajózási	100 frt	96 —	Indulás: Aradról 11 óra 42 p. d. e. és 8 ór. 4 p. e.		
4% „ „ „	58 —	58 25	Eszterházy herceg	40 frt	97 50	Csabáról 1 óra 36 p. d. u. és 10 ór. 53 p. e.		
5% nemzeti kölcsön	80 30	80 50	Salm „ „	40 frt	36 50	Mező-Túrról 3 óra 30 p. d. u. és 1 ór. 49 p. éj.		
1839-ki sorsjegyek	113 —	113 50	Pálffy „ „	40 frt	36 —	Szolnokról 5 óra 5 p. d. u. és 4 ór. 11 p. r.		
1854-ki „ „	86 25	86 50	Clary „ „	40 frt	35 50	Erkezés Ceglédre 6 óra este és 5 ór. 40 p. reggel.		
1860-ki „ „	83 25	83 50	St. Genois gróf	40 frt	35 75	Pestről 8 óra 27 p. e. és 8 ór. 23 p. reg.		
Földtehermentesítés.			Budai	40 frt	36 —	Bécsből 6 óra 1 p. r. és 5 ór. 59 p. este.		
Magyar	67 25	68 —	Windischgrätz hercz.	20 frt	23 —	II. Bécsből Pest és Arad felé.		
Bánsági, horvát, szláv	66 —	67 —	Waldstein gróf	20 frt	22 75	Indulás: Bécsből 7 óra este és 6 óra 30 p. reggel.		
Erdélyi	64 75	65 25	Keglevich gróf	10 frt	14 75	Pestről 5 ór. 55 p. r. és 4 óra 5 p. délut.		
Elsőbbségikötvények.			Váltók (devisek).			Ceglédre 9 ór. 10 p. r. és 7 óra 35 p. este.		
5% Lloyd	83 —	84 —	három hónapra.			Szolnokról 10 ór. 10 p. r. és 9 óra 19 p. este.		
5% Dunagőzhajózási	96 50	97 —	Amsterdam (100 holl. frt)	114 —	114 25	Mező-Túrról 11 ór. 34 p. r. és 11 óra 26 p. éjjel.		
Bankzáloglevél 12 hónapra	99 50	100 —	Augsburg (100 déln. frt)	114 40	114 60	Csabáról 1 ór. 31 p. du. és 2 óra 28 p. éjjel.		
Részvények.			Frankfurt (100 déln. frt)	114 50	114 75	Erkezés Aradra 3 ór. 22 p. du. és 5 óra 16 p. reg.		
Hitelintézeti	182 30	182 50	Hamburg (100 M. B.)	100 75	101 —	Postai menetrend.		
Nemzeti bank	754 —	756 —	London (10 L. St.)	135 60	135 70	Pestről. Erkezik mindennap 2-szer a vasutról.		
Escompte-bank	587 —	590 —	Páris (100 frank.)	53 20	53 30	N-Szebenből érk. 5 órakor reggel.		
Lloyd	203 —	206 —	Pénz nemek.			Temesvárról „ 11 „ délelőtt.		
Dunagőzhajózás	427 —	428 —	Korona	18 70	—	Váradról „ 11 „ „		
Pesti lánchíd	395 —	397 —	Czászári arany	6 50	6 52	Battonyáról „ 5 1/2 „ este.		
Éjszakai vaspálya	2010	2012	Napoleonsd'or	10 80	10 82	Jászashelyről „ 5 „ „		
Államvaspálya	274 —	275 —	Orosz imperialok	11 15	—	Indul: naponkint Jászashelyre 7 órakor reggel.		
Déli vaspálya	232 50	233 50	Ezüst	134 50	135 —	Battonyára 11 1/2 „ délelőtt.		
Nyugati vaspálya	165 25	165 75				N.-Váradra 1 „ délután.		
Tiszai vasut	147 —	147 —				Temesvárra 3 „ „		
						N.-Szebenbe 7 „ este.		

H I R D E T É S E K.

(161) **Schuselka legújabb röpirata:**
„Oesterreich und Ungarn“
ismét kapható Bettelheim testvéreknél, Aradon. Ára 50 kr.

(160) **Előfizetési felhívás**
Szegedi Hiradó
októb.-decemberi folyamára.

Azon nemes részvét, mely lapunkat keletkezte óta figyelmére méltatá, feljogosít bennünket, hogy t. olvasóinkat vállalatunk szíves pártolására továbbra is bizalmasan felhívjuk, igérvén: hogy valamint eddig főfeladatunk volt városunk érdekeit, a haza és tiszavidék állapotát elfogulatlan hű szellemben képviselni; úgy a körülményekhez képest ezentul is mindent el fogunk követni, hogy lapunk a legnagyobb magyar város nevére mindenkor méltó legyen.

Előfizetési feltételek.
Vidékre postán és Szegeden házhoz hordással: Egész évre 8 frt — félévre 4 frt, — évnegyedre 2 frt o. é.
Gyűjtőknek minden 10 előfizető után egy tiszteletpéldánnyal szolgálnunk.
Az előfizetési pénzek bérmentesen a kiadó-tulajdonos Burger Zsigmond könyvkereskedéséhez címzendők.
Szeged, 1861. szeptemberben.
Szerkesztő: **Szabó Mihály.** Kiadó-tulajdonos: **Burger Zsigmond.**

(125) **Épen most hagyá el a sajtót, és Bettelheim testvérek könyvkereskedésében Aradon kapható:**
Naptárak 1862. évre.
Bolond Miska naptár.
LIDÉRCZ NAPTÁR.
PAPRIKA JANC SI MESÉS KALENDÁRIUMA.
István bácsi naptára.

Kiadó-tulajdonos Bettelheim Vilmos.

(163) **MAGYAR VISZHANG.**
Magyar szólás-módok gyűjteménye, melyek a társas életben előfordulnak, s Magyarhonban naponta hallhatók.
Tökéletes magyar-német szótárral.
Irta **Rákossy Sándor.**
Ára 1 frt a. é.

II. Rákóczi Ferencz,
és nevezetesebb kortársainak
némely kiadatlan
EREDETI LEVELEIK.
Ára 1 frt a. é.

(163) **A helybeli gőz-, olaj-gyár, és őr-lő-malomban** (Kápolna-utca 18. szám.) mindenféle gabona-nemek őrlésre, a szokott vám levonása mellett, elfogadtatnak.

1336/1861. (164) **Árverési hirdetmény.**

Az aradi kir. e. b. váltószéknél f. évi 1336. sz. a. kelt végzése folytán, közhírre tétetik, hogy Szekulics Jánosnak 50 pft tőke és járuléka iránti követelésének kielégítése tekintetéből, Bekényi György és nője Palágyi Máriaól bíróság lefoglalt, és összesen 78 frt 30 kr. becsült házi butorok, ágyneműk és konyhabeli edények f. évi október hó 18 napján d. e. 9 órakor, alpreseknek Sarkadban 298. sz. a. tartott lakásán, készpénz fizetés mel-

lett, a legtöbbet ígérőnek nyilvános árverés útján el fognak adatni.
Kelt Aradon, szept. 27-én 1861.
Janó Sándor,
végrehajtó bíró.

(162) **Egy nem okleveles gyógyszerész-segéd kerestetik** Butyinban
Jandó Antal,
gyógyszerész által.

Arad, 1861. Nyomatott Réthy Lipót nyomdájában.